

Bài 24 CAN ĐẢM LÊN, CÓ THẦY ĐÂY!

Tới miền thượng du, vào một quán ăn gói lá. Trên bàn bày đủ mọi thứ lá cây dùng làm thuốc. Ông chủ giới thiệu nào lá chanh, lá quất, bạc hà, đinh lăng, lá sung, lá xoài, lá tử bì, lá ngành ngạnh, lá bứa, bồ công anh, lộc vùng, bìm bịp, mơ lông, hồng ngọc, hương thảo, lá cây lười nhân, lá cây lẻ bạn, rau tàu bay, v.v... Ông kể chuyện sở dĩ ông rành, vì ông theo nghề của bố từ thuở thiếu thời, mỗi thứ lá cây ông giải thích mỗi được tính, mỗi công dụng. Ông nói: "Trong làng, thầy tôi là lương y bốc thuốc Nam. Chái nhà phía sau lúc nào cũng treo lủng lẳng đủ thứ: vỏ bưởi, xác rắn, những chùm lá phơi khô. Thầy tôi thường chống gậy vào rừng tìm thuốc. Lần tôi theo thầy tôi vào rừng hái lá thuốc, tôi cứ nằng nặc xin đi theo để "hộ vệ", nhưng thật ra là tò mò muốn học nghề. Mà thầy tôi cũng muốn truyền nghề, nhưng chưa vội, vì tôi còn nhỏ. Nhưng thầy tôi đã bạo dạn, nên cho tôi đi theo, riết rồi tôi thành thạo kế nghiệp bố. Nhưng kinh tế eo hẹp, nên đem hiểu biết mở quán ăn. Lần ấy, đang len lỏi giữa những lùm cây, trời bỗng nổi cơn dông. Gió rít từng cơn, trời tối sầm, sầm chớp xé toạc bầu trời. Tôi hoảng hốt vì không thấy bóng thầy đâu. Run rẩy, tôi la lớn: — *Thầy ơi! Thầy ở đâu?*

Từ xa vọng lại tiếng thầy, trấn an mà dứt khoát:

— *"Thầy đây! Ở gần chỗ con đó. Đừng sợ! Đứng yên đó kéo lạc."*

Chỉ một lát sau, tôi cảm nhận một bàn tay đặt nhẹ lên vai. Thầy đứng ngay sau lưng:

— *"Thầy đây, con."*

Tôi thở phào:

— Con cứ vái Trời, sợ không gặp được thầy, không biết đường về. Thầy cười hiền:

— *Yên tâm đi. Làm sao thầy bỏ con được. Thầy phải tìm con chứ.*

Từ rày, con phải bám gót theo thầy, sẽ không lạc nữa nghe không?

Câu chuyện nhỏ ấy vẫn còn nguyên trong tôi mỗi khi nghe lời Chúa mời gọi: **"Đừng sợ. Can đảm lên!"**

Bởi lẽ, giữa những cơn dông của cuộc đời — những lúc ta lạc hướng, hoang mang, không thấy Chúa đâu — ta cũng giống như đứa trẻ lạc trong rừng năm ấy: chỉ biết kêu lên trong tuyệt vọng.

Và Tin Mừng hôm nay chính là lời đáp của Chúa cho tiếng kêu ấy.

Chúa Giêsu không hứa rằng sẽ không có bão tố, không có thập giá, không có thử thách. Nhưng Người khẳng định một điều quan trọng hơn tất cả: **"Chính Thầy đây."** Người ở gần ta hơn ta tưởng. Người đặt tay lên vai ta trong những lúc ta run rẩy nhất. Và Người mời gọi ta bước theo Người sát hơn, tin tưởng hơn, tỉnh thức hơn.

Trong Tin Mừng, khi Chúa Giêsu nói về con đường thập giá, các môn đệ hoang mang, sợ hãi, không hiểu. Phêrô phản ứng theo bản năng: muốn tránh đau khổ, muốn giữ Thầy lại, muốn tìm một lối đi an toàn.

Nhưng Chúa Giêsu không trách sự yếu đuối ấy. Người chỉ mời gọi họ nhìn xa hơn nỗi sợ, để thấy rằng: **Thầy không bỏ các con. Thầy đi trước. Thầy đồng hành.**

Trong Cựu Ước, khi dân Israel đứng trước Biển Đỏ, phía sau là quân Ai Cập truy đuổi, họ hoảng loạn và kêu trách Môsê. Nhưng Môsê nói: **"Đừng sợ! Hãy đứng vững, rồi anh em sẽ thấy ơn cứu độ của Chúa."** Họ chưa thấy đường, chưa thấy phép lạ, nhưng **Lời Chúa đi trước nỗi sợ**. Và chính lúc đó, biển mở ra.

Các bài Lời Chúa hôm nay chính là tiếng gọi ấy:

Giêrêmia *run rẩy giữa bách hại, nhưng ông đứng vững* vì biết Chúa ở bên như một trang dũng sĩ. **Thánh Vịnh Đáp Ca** *là lời kêu xin của người đang bị dồn ép nhưng vẫn tin vào lòng thương xót Chúa.* **Thánh Phaolô khẳng định:** *ân sủng của Thiên Chúa luôn mạnh hơn mọi yếu đuối và sợ hãi của con người.* Và trong **Tin Mừng:** **Đức Giêsu ba lần nói với các môn đệ:** **"Đừng sợ... anh em còn quý giá hơn muôn vàn chim sẻ."**

I. CHÚA NÂNG ĐỖ CON QUA MỌI NỖI SỢ

Tin Mừng hôm nay vang lên lời Chúa tha thiết: *"Các con đừng sợ những kẻ giết được thân xác, nhưng không thể giết được linh hồn".* **"Can Đảm Lên, Có Thầy Đây!"**

Lời Tin Mừng cho chúng con thấy trái tim đầy yêu thương của Ngài: một Thiên Chúa biết rõ từng nỗi sợ, từng lo âu, từng mong manh của con người. Chúa không trách chúng con yếu đuối, nhưng mời gọi chúng con tin tưởng vào sự chăm sóc dịu dàng của Ngài, ***để nhận ra Chúa đang nâng đỡ chúng con qua mọi nỗi sợ của cuộc đời.***

Đó không chỉ là một lời trấn an, nhưng là một lời mặc khải: Chúa biết rõ những nỗi sợ đang đè nặng trên lòng chúng con. Chúng con sợ thất bại, sợ bị hiểu lầm, sợ mất mát, sợ những điều vượt quá sức mình. Những nỗi sợ ấy làm chúng con co cụm, khép kín, và đôi khi đánh mất niềm vui sống. Nhưng Chúa đến, không phải để trách móc, mà để **nâng đỡ** chúng con. Chúa nhắc nhở cho biết rằng: nếu Chúa chăm sóc từng con chim sẻ nhỏ bé, nếu từng sợi tóc trên đầu chúng con đều được đếm cả, thì làm sao Chúa lại bỏ rơi chúng con trong những nỗi kinh hoàng sợ hãi. Xin cho chúng con biết đặt nỗi sợ của mình vào tay Chúa, để từ đó, chúng con bước vào hành trình đức tin, không phải bằng sức riêng, nhưng bằng sự hiện diện dịu dàng của Đấng luôn luôn đồng hành.

Khi ấy, Chúa Giêsu phán cùng các Tông đồ rằng: "Các con đừng sợ những người đó, vì không có gì che giấu mà không bị thổ lộ; và không có gì kín nhiệm mà không hề hay biết. **Điều Thầy nói với các con**

trong bóng tối, hãy nói nơi ánh sáng; và điều các con nghe rí tai, hãy rao giảng trên mái nhà.

“Các con đừng sợ những kẻ giết được thân xác, nhưng không thể giết được linh hồn: Các con hãy sợ Đấng có thể ném cả xác lẫn hồn xuống địa ngục. Nào người ta không bán hai chim sẻ với một đồng tiền đó sao? Thế mà không con nào rơi xuống đất mà Cha các con không biết đến. Phần các con, tóc trên đầu các con đã được đếm cả rồi. Vậy **các con đừng sợ: các con còn đáng giá hơn chim sẻ bội phần.**

“Vậy ai tuyên xưng Thầy trước mặt người đời, thì Thầy sẽ tuyên xưng nó trước mặt Cha Thầy, là Đấng ngự trên trời. Còn ai chối Thầy trước mặt người đời, thì Thầy sẽ chối nó trước mặt Cha Thầy, là Đấng ngự trên trời”. (Mt 10, 26-33)

Khi nhận ra Thầy nâng đỡ chúng ta qua mọi nỗi sợ, chúng ta hiểu rằng đức tin không dừng lại ở sự an ủi, nhưng còn mời gọi chúng ta bước vào thử thách với lòng tín thác. Giờ đây, chúng ta đến với lời của các ngôn sứ và tông đồ, để học biết **đứng vững giữa bão tố.**

II. CHÚA PHÁN: HÃY ĐỨNG VỮNG GIỮA BÃO TỐ”

Tiên tri Giêrêmia đã sống giữa một cơn bão thật sự: bão của chống đối, bão của vu khống, bão của những người rình rập để hạ bệ ông. Ông nghe quanh mình toàn những tiếng đe dọa: *“Kinh hoàng tứ phía!”* như thể cả thế giới đang nổi gió ngược. Nhưng giữa cơn bão ấy, Giêrêmia vẫn đứng vững, không phải vì ông mạnh, nhưng vì ông tin rằng **Chúa ở bên như một chiến sĩ oai hùng.** Chính niềm xác tín ấy đã giữ ông khỏi gục ngã, giúp ông tiến bước dù mọi thứ quanh mình như muốn sụp đổ.

Bài đọc I đã xác nhận như thế: *“Không phải như tội phạm thế nào, thì ơn ban cũng thế ấy đâu”*, và khẳng định rằng: **can đảm không phải vì sức mình mạnh, nhưng vì có Chúa ở bên:**

Ta đã nghe nhiều người thoá mạ và chế nhạo rằng: “Người này gieo khủng bố khắp nơi: **Hãy tố cáo nó, chúng ta hãy tố cáo nó”.** **Tất cả bạn hữu tôi rình tôi vấp ngã** mà nói rằng: “Ước gì nó bị lừa dối để chúng ta thắng nó và sẽ trả thù nó”. **Nhưng Chúa ở cùng tôi như người lính chiến hùng dũng;** vì thế, những kẻ bắt bớ tôi sẽ ngã quỵ và kiệt sức: **Chúng sẽ thất bại bẽ bàng, chuốc lấy sự hổ nhục muôn đời,** không bao giờ quên được. Còn Chúa, lạy Chúa các đạo binh, **Đấng xét xử người công chính,** thấu suốt tâm can, lạy Chúa, ước gì con sẽ được thấy Chúa trả thù nó cho con, vì con đã tỏ bày công việc con cho Chúa. **Hãy hát mừng Chúa, hãy ca tụng Chúa, vì Người đã cứu thoát mạng sống người bất hạnh khỏi tay kẻ dữ.** (Gr 20, 10-13)

Hôm nay, Chúa cũng nói với chúng con lời ấy: **“Hãy đứng vững giữa bão tố.”** Không phải vì chúng con đủ sức, nhưng vì Chúa đang ở bên, đang chiến đấu cho chúng con, đang nâng đỡ chúng con trong những thử thách mà chúng con không thể tự mình vượt qua. Xin cho chúng con học lấy lòng can đảm của Giêrêmia, để khi đối diện với hiểu lầm, thất vọng, chống đối hay yếu đuối, chúng con vẫn biết đặt niềm tin nơi Chúa, Đấng không bao giờ bỏ rơi những ai cậy trông Ngài.

Thánh Phaolô lại mời gọi chúng ta hiến dâng chính mình, đổi mới tâm trí, không chạy theo thói đời. Đó là một cuộc chiến nội tâm, một cơn bão âm thầm nhưng dữ dội.

Cả hai bài đọc đều nói cùng một điều: **Đức tin không phải là tránh bão, nhưng là đứng vững trong bão.** Thư Thánh Phaolô Tông đồ trong **Bài Đọc II** gửi tín hữu Rôma viết:

Anh em thân mến, cũng như do một người mà tội lỗi đã nhập vào thế gian, và do tội lỗi mà có sự chết, và thế là sự chết đã truyền tới mọi người, vì lẽ rằng mọi người đã phạm tội. Trước khi có lề luật, đã có tội trên thế gian; nhưng tội không bị bắt lỗi, khi không có lề luật. Nhưng từ Adam cho đến Môsê, sự chết ngự trị cả trên những kẻ không phạm tội giống như sự lỗi phạm của Adam, hình ảnh của người đến sau. Nhưng không phải như tội phạm thế nào, thì ơn ban cũng thế ấy đâu, vì nếu do tội của một người mà nhiều người phải chết, thì ơn nghĩa của Thiên Chúa và ân huệ ban do ơn một người là Đức Giêsu Kitô, làm cho nhiều người được ơn dư đầy hơn bội phần. (Rm 5, 12-15)

Giữa những thử thách của đời sống, chúng ta không chỉ cần sức mạnh để đứng vững, mà còn **cần một trái tim biết lắng nghe.** Thánh Vịnh hôm nay chính là tiếng kêu thẳm sâu của con người giữa dòng xoáy cuộc đời.

III. CHÚA GỌI: “HÃY NGHE TIẾNG KÊU CỦA NGƯỜI GIỮA DÒNG XOÁY

Từ thuở xưa, Thánh Vịnh đã cất lên tiếng kêu của con người giữa hiểm nguy:

Từ nơi đáy vực thẳm sâu,
Hồn con nức nở kêu cầu nài van,
Cậy tin lòng Chúa khoan nhân,
Ghi con vào sổ công dân Nước Trời.
Chúa còn kết án đời đời,
Sao con được thấy ánh ngời thiên quang?
(Tv 130 : 1-3)

Những lời ấy không chỉ là hình ảnh, nhưng là kinh nghiệm thật của những ai đang bị nhấn chìm bởi nỗi khổ, nỗi cô đơn, hay những dòng xoáy của cuộc đời.

** Nước đã dâng ngập đến cổ con”*

[2] Lạy Thiên-Chúa!
Xin Ngài cứu chữa con cùng,
Sóng to nước cả, sắp dâng tới đầu!
[3] Lún sinh gặp vực nước sâu,

Thân càng chìm xuống, làm sao bây giờ?
[4] Kêu hoài kiệt sức, họng khô,
Mắt mòn trông Chúa, đợi chờ cứu con.
(Tv 69: 2-4)

** Sóng thần nước lũ đã cuốn con đi”*

[8] Kìa vực sâu gọi nhau oang oang rừng thẳm
Giữa tiếng thác của Ngài như sấm ầm vang.
Sóng cồn theo nước mệnh mang,
Ngài cho tràn ngập cuốn phăng thân này.
(Tv 42: 8)

** Trong cơn gian truân, tôi kêu lên Chúa, và Người đã đáp lời”*

[17-18] Trên cao ngất, Ngài cúi đầu ghé mắt,
Ngài chìa tay nắm dắt con lên,
Khởi giòng thác lũ triền miên,
Khởi tay cường địch, những tên bạo tàn.
[19] Lạy Ngài, chúng tấn công con,
Khi con lâm nạn gian nan ngặt nghèo,
Nhưng con được Chúa thương yêu,
Cho con nương tựa, thầy đều vượt qua.
(Tv 18: 17-19)

=> <http://www.conggiaovietnam.net/index.php?m=module2&v=detailarticle&id=117&ia=13065>

Đó là **tiếng kêu giữa dòng xoáy** của cuộc đời, tiếng kêu của người yếu đuối, người mệt mỏi, người đang cố bám vào hy vọng. Và Chúa lắng nghe. Chúa không bao giờ làm ngơ trước tiếng kêu của con người. Hôm nay, qua **Thánh Vịnh Đáp Ca** Chúa mời gọi chúng con lắng nghe chính tiếng kêu ấy nơi anh chị em mình:

[8] Âu cũng vì Ngài mà con chẳng ai còn dám tắt,
Con phải chịu thoả mạ nhục nhã phủ lấp mặt mày.
[9] Anh em trong nhà đối với con từ nay xa lạ,
Cùng máu mủ mà coi con là kẻ nước lã người dưng.
[10] Con phải thiệt thân, bởi việc Chúa, con hết lòng lo lắng,
Lời kẻ thoả mạ Ngài, nay con lãnh hết, hứng chịu luôn.

[14] Lạy Chúa, phần con, xin dâng lên lời nguyện,
Lạy Chúa Trời, đây là lúc Ngài thể hiện từ nhân,
Xin đáp lại, vì Ngài hằng giữ hứa thi ân cứu độ.

[17] Lạy Chúa, xin lấy lượng từ nhân đáp lại,
Đoái thương con, xin mở lượng hà hải cứu nguy!

[33] Kẻ nghèo hèn ai thấy cũng vui mừng,
Người tìm Chúa đều nức lòng hoan hỷ.
[34] Vì Chúa đã nhận lời kẻ khó khăn,
Chẳng coi khinh kẻ gian nan tù hãm.
[35] Trời đất hãy ngợi khen tán tụng Ngài!
Ca tụng Chúa đi! Hỡi đất đầy trời cao,
Và cùng với muôn vạn hải vật nơi vực sâu biển cả!
(Tv 69: 8-10. 14 và 17. 33-35)

=><http://www.conggiaovietnam.net/index.php?m=module2&v=detailarticle&id=117&ia=13065>

Như trong các Thánh Vịnh, tiếng kêu cứu giữa dòng nước xoáy không bao giờ bị Chúa bỏ quên; Ngài lắng nghe, Ngài đáp lại. Chúa không chỉ kéo chúng con lên khỏi dòng xoáy. Chúa còn dẫn chúng con vào ánh sáng.

IV. CHÚA DẠY: ÁNH SÁNG MẠNH HƠN BÓNG TỐI

Không có ngọn đèn mang theo, người ta phải sờ soạn trong bóng đêm và vấp ngã. Rõ ràng là ánh sáng nghịch với bóng tối. **Ánh sáng gỡ ta ra khỏi tối tăm tù hãm. Ánh Sáng là cứu tinh của người ngồi trong bóng tối sự chết:** "Hỡi đất Ga-li-lê của ngoại bang, dân ngồi trong tối tăm đã thấy ánh sáng huy hoàng, ánh sáng đã xuất hiện cho người ngồi trong bóng sự chết" (Mat. 4:12-16). **"Ánh sáng là niềm khát vọng và mệnh lệnh phải ra sức giải toả":** Các con là sự sáng thế gian. Một thành phố xây dựng trên núi, không thể che giấu được. Và người ta cũng không thắp đèn rồi để dưới đáy thùng, nhưng đặt nó trên giá đèn, hầu soi sáng cho mọi người trong nhà. Sự sáng của các con cũng phải chiếu giải ra trước mặt thiên hạ, để họ xem thấy những việc lành của các con mà ngợi khen Cha các con trên trời. (Mat 5, 13-16)

Hôm nay, Chúa dạy chúng con rằng: **Điều Thầy nói với các con trong bóng tối, hãy nói nơi ánh sáng; và điều các con nghe rỉ tai, hãy rao giảng trên mái nhà.** (Mt 10: 27)

Bởi vì ánh sáng không chỉ mạnh hơn bóng tối, mà ánh sáng còn có khả năng **biến đổi** bóng tối. ánh sáng của Chúa cũng có thể xua tan những thất vọng, chia rẽ, yếu đuối và sợ hãi trong chúng con. Như bình minh xua tan đêm dài, như xưa kia Chúa đã mở con mắt mù loà của Nicôđêmo biết từ bỏ công danh sự nghiệp mà tìm đến ánh sáng Chân Lý. Ông là người Pharisiêu, là một thượng tế, một thủ lãnh của người Do-thái, giữa đêm khuya lén đến xin Chúa Giêsu giải toả những băn khoăn về tình yêu Thiên Chúa và ơn cứu độ. Khi nghe Chúa nói *"không ai có thể thấy Nước Thiên Chúa, nếu không được sinh ra một lần nữa bởi ơn trên."* Ông lại càng thắc mắc *"Một người đã già rồi, làm sao có thể sinh ra được? Chẳng lẽ người đó có thể trở vào lòng mẹ lần thứ hai để sinh ra sao?"* Chúa đáp: "Ông là bậc thầy trong dân Ít-ra-en, mà lại không biết những chuyện ấy! Thật, tôi bảo thật ông: **không ai có thể vào Nước Thiên Chúa, nếu không sinh ra bởi nước và Thần Khí.** Cái bởi xác thịt sinh ra là xác thịt; cái bởi Thần Khí sinh ra là thần khí. Ông đừng ngạc nhiên vì tôi đã nói: các ông cần phải được sinh ra một lần nữa bởi ơn trên. Gió muốn thổi đâu thì thổi; ông nghe tiếng gió, nhưng không biết gió từ đâu đến và thổi đi đâu. Ai bởi Thần Khí mà sinh ra thì cũng vậy." (Ga. 3:1-10). Sau cuộc đàm đạo với Chúa ông đã tỉnh ngộ. **Chúa đã soi sáng cõi lòng u mê tối tăm của ông.** Vì đâu? Vì ông vẫn chưa tin, Chúa mới bảo: *"chuyện dưới đất mà các ông không tin, thì chuyện trên trời làm sao các ông tin? Không ai đã lên trời,*

ngoại trừ Con Người, Đấng từ trời xuống. Như ông Mô-sê đã giương cao con rắn trong sa mạc, Con Người cũng sẽ phải được giương cao như vậy, để ai tin vào Người thì được sống muôn đời.” (Ga. 3: 12-15)

Ông đã ra khỏi bóng tối trở thành chẳng khác chi môn đệ của Chúa. Ông bênh vực Chúa. Ông phản đối quyết định giết Chúa. Ông lên tiếng: "Lề luật của chúng ta có cho phép kết án ai trước khi nghe người ấy và biết người ấy làm gì không?". Ông cùng với ông Gioseph, người Arimathê lo mai táng Chúa Giêsu. (Ga 7,51; 19: 39-42)

V- LỜI NGUYỆN

Lạy Chúa Giêsu,

Chúa đã **nâng đỡ chúng con qua mọi nỗi sợ.**

Chúa đã **mời gọi chúng con đứng vững giữa bão tố.**

Chúa đã **đánh thức nơi chúng con khả năng lắng nghe tiếng kêu của anh chị em.**

Và cuối cùng, Chúa **dạy chúng con rằng ánh sáng mạnh hơn bóng tối.**

Ánh sáng ấy khiến con không còn sợ hãi, khiến con **CAN ĐẢM LÊN, CON ĐÃ CÓ THẦY:**

ĐK- Có Ngài, con sợ nỗi chi!

Có Ngài, con vững bước đi trên đời

Đường đi xa tít mù khơi,

Quanh co muôn ngả chông gai mặc dầu;

Có Ngài, con hết khổ đau,

Ngài gieo mưa móc hoa rầu thắm tươi.

PK 1- Ngài đem Chân Lý cho đời,

Niềm tin hạt cải chuyển dời núi cao.

Ngài tuôn nguồn sống dạt dào,

Cho con khôn lớn dãi dầu gió sương.

Ngài chính thành lũy sa trường,

Để con chiến đấu nấu nung đêm ngày.

Tình Cha ngọt lịm chẳng cay,

Ướp vào cay đắng, con say giấc nồng.

PK- 2- Ngài chính rực rỡ Mặt Trời,

Toả lan nắng ấm khắp nơi muôn người.

Quyền năng huyền diệu tuyệt vời,

Một lời Ngài phán, ách đời biến tan.

Đời con hạnh phúc chứa chan,

Ngài luôn chặn dặt khủng ban ơn lành.

Nhờ Cha con sẽ tái sinh,

Ngất ngây trong ánh quang vinh nhiệm màu.

<https://youtu.be/J4iQJ0FpOg>

Ben. Đỗ Quang Vinh